

Rom stadfæster synet – nummer syv

Den endelige strid: Roms symbolik i adventistisk profeti og nådetidens afslutning

Jeff Pippenger

2024-08-17

Vi betragter seks historiske linjer inden for adventismens historie, hvor stridigheder om symbolet Rom var spørgsmålet. Vi anvender den sene regns metodologi, som er »linje på linje« fra »her lidt« og »der lidt«. Vi begyndte med at fastslå, at den første strid om symbolet Rom illustrerer den nuværende strid og derfor understreger, at vi nu befinder os i den sidste strid, før nådetiden ophører.

Alvoren i denne sidste strid om Roms symbol fremstilles også ved vers ti til seksten i Daniel elleve, som forebilledligt skildrer den skjulte historie i vers fyrre i Daniel elleve. Historien i vers fyrre fører profetistuderende til 1989 og Sovjetunionens sammenbrud, sådan som det fremstilles i vers ti. Det næste vers, vers enogfyrre, som identificerer den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater, er forebilledligt fremstillet ved vers seksten. Inspirationen har fastslået, at det, som var forseglet, var „den del af Daniels bog, som vedrørte de sidste dage“.

1989 frem til søndagsloven er den forseglede del af de sidste dage, og den er forebilledligt fremstillet i vers ti til seksten. Det er derfor kundskabens tiltagelse, der leder til nådetidens afslutning for Syvendedags Adventister, for adventismens nådetid i De Forenede Stater er forbi ved søndagsloven. I vers ti til seksten finder vi vers fjorten, som identificerer, at det er „røverne“ af Guds folk, der stadfæster synet.

Derfor er den milleritiske strid, som er fremstillet på pionerkortet fra 1843, den første strid med Rom i adventismens historie. Det forhold, at nøjagtig den samme strid atter er opstået, viser enhver, som ønsker at se, at Jesus, som Alfa og Omega, altid fremstiller enden ved begyndelsen. Den nuværende strid er den sidste strid, som sigter de vise og de dårlige jomfruer.

Helliggjort profetisk logikk lærer at de hundre og førtifire tusen kommer til fullkommen enhet før deres prøvetids avslutning ved den snart kommende søndagsloven. Renselsens ild fra Malakis Paktens Budbærer renser nå levittene som gull og sølv. Smussbørstemannen renser nå sin treskeplass med sannhetens ord.

“Hans kasteskovl er i hans hånd, og han skal rense sin tærskelads til bunds og samle sin hvede i lade.” Mattæus 3,12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi mange var for forfængelige og selvretfærdige til at tage imod irettesættelse, for verdenskærlige til at antage et liv i ydmyghed, vendte de sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, som disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden trænger ind til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i sig selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvforægtende arbejde. Derfor bliver de

vrede, når deres synder åbenbares. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, idet de knurrede: 'Det er hård tale; hvem kan høre den?'" Jesu Liv, 392.

Det forhold, at de første seksten vers er begyndelsen på Daniels sidste profeti, og at disse vers svarer til de sidste seks vers i kapitlet, viser, at Alfa og Omega anvender versene i begyndelsen til at fuldbyrde den endelige adskillelse mellem de vise og de ugudelige, sådan som dette fremstilles ved Daniel i kapitel tolv, og som nu finder sted.

Et tredje vidnesbyrd om denne strids alvorlige karakter er den kendsgerning, at inspirationen gennem Søster Whites skrifter tydeligt stadfæster pionerkortet fra 1843, som fremstiller striden om Rom i vers fjorten. Den indledende strid repræsenterer den afsluttende strid, og den inspirerede stadfæstelse af milleritternes forståelse af vers fjortens „dit folks røvere“ betyder, at hvis denne grundlæggende sandhed forkastes, er det samtidig en forkastelse af Profetiens Ånds autoritet. I overensstemmelse med de foregående to vidnesbyrd, som understreger, at denne strid finder sted umiddelbart før nådetiden ophører, står visheden om, at den sidste, eller endelige, forførelse for dem, som bekender sig til at opretholde Profetiens Ånd, er en forkastelse af Profetiens Ånd.

„Satan er ... bestandig optaget af at indføre det falske — for at lede bort fra sandheden. Satans allersidste bedrag vil være at gøre Guds Ånds vidnesbyrd uden virkning. 'Hvor der ikke er noget syn, bliver folket tøjlesløst' (Ordsprogene 29,18). Satan vil virke snedigt, på forskellige måder og gennem forskellige redskaber, for at rokke ved Guds restfolks tillid til det sande vidnesbyrd.

”Der vil blive antændt et had mod Vidnesbyrdene, som er satanisk. Satans virksomhed vil gå ud på at rokke menighedernes tro på dem, af denne grund: Satan kan ikke have så fri bane til at indføre sine bedrag og binde sjæle i sine vildfarelser, hvis Guds Ånds advarsler og irettesættelser og råd bliver agtet.” Selected Messages, bog 1, s. 48.

At sætte „vidnesbyrdet fra Guds Ånd“ ud af kraft, eller at forkaste dets myndighed gennem Ellen Whites skrifter, er Satans „allersidste bedrag“. Søster White skrev, at det blev „vist“ hende, at „1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd og ikke burde ændres“. Det foregående afsnit forbinder direkte forkastelsen af Profetiens Ånds myndighed med synet om de sidste dage, for alle profeterne taler mest direkte om de sidste dage. Derfor, når Daniel i vers fjorten siger, at „røverne“ stadfæster synet, er det Salomos syn i Ordsprogene 29,18, som siger, at de, der ikke har synet, „går til grunde“, og ordet „går til grunde“ betyder „at blive gjort nøgen“.

„Fortabes“ angiver derfor, at de, som i de sidste dage bekender at opretholde Profetiens Ånd, men som forkaster den myndighed, der derved er repræsenteret, bliver nøgne og går fortabt, hvilket er en beskrivelse af laodikeerne, som er „elendige og jammerlige og fattige og blinde og nøgne“. De rådes til at købe „hvide klæder, at du må være iført dem, og din nøgenheds skam ikke skal ses“. Hvis de afviser rådet, udspytes de af Herrens mund.

Således finder vi endnu et vidnesbyrd om, at denne nøgenhed åbenbares umiddelbart før nådetiden afsluttes. Ved den snart kommende søndagslov vil disse nøgne sjæle modtage dyrets mærke, idet de styrtes omkuld, således som det fremstilles i vers enogfyrre i Daniel elleve. Grunden til, at de vil blive styrtet omkuld, er, at de forkastede Profetiens Ånds myndighed, som stadfæster pionerkortet

fra 1843, der repræsenterer adventismens grundvolde og indbefatter den »nøgle«, som stadfæster synet med identifikationen af, at Rom er den magt, der i vers fjorten fremstilles som »dit folks røvere«.

„Én ting er vis: de syvendedagsadventister, som stiller sig under Satans banner, vil først opgive deres tro på de advarsler og irettesættelser, som er indeholdt i Guds Ånds Vidnesbyrd.“

Kaldet til større hengivelse og helligere tjeneste lyder og vil vedblive at lyde. Nogle, som nu giver Satans indskydelser stemme, vil komme til besindelse. Der er nogle i betroede og betydningsfulde stillinger, som ikke forstår sandheden for denne tid. Til dem må budskabet gives. Hvis de tager imod det, vil Kristus modtage dem og gøre dem til medarbejdere sammen med ham. Men hvis de nægter at høre budskabet, vil de stille sig under Mørkets Fyrstes sorte banner.

"Jeg er blevet pålagt at sige, at den dyrebare sandhed for denne tid åbner sig mere og mere klart for menneskers sind. I en særlig forstand skal mænd og kvinder spise Kristi kød og drikke hans blod. Der vil ske en udvikling af forståelsen, for sandheden er i stand til stadig udvidelse. Sandhedens guddommelige ophavsmand vil træde i nærmere og stadig nærmere fællesskab med dem, som fortsætter med at kende ham. Når Guds folk modtager hans ord som himlens brød, vil de vide, at hans fremgang er beredt som morgenen. De vil modtage åndelig styrke, ligesom legemet modtager fysisk styrke, når føden indtages." Spalding and Magan, 305, 306.

I vor sidste artikel påviste vi, at Uriah Smith var forkæmperen for oprøret i 1863, for det var ham, der indførte det forfalskede diagram fra 1863. Det diagram, han udarbejdede i 1863, fjernede de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve fra den laodikeiske adventismes profetiske budskab og markerede således begyndelsen på den gradvise nedrivning af grundvoldene, såvel som begyndelsen på opførelsen af den forfalskede laodikeiske adventistiske grundvold, som er bygget på sand. Senere i adventismens historie bar hans private fortolkning af kongen i nord frugterne af hans profetiske model, idet mennesker flygtede fra kirken.

Tag jer i vare for de falske profeter, som kommer til jer i fåreklæder, men indvortes er glubske ulve. På deres frugter skal I kende dem. Plukker man druer af tjørne eller figner af tidsler? Således bærer hvert godt træ god frugt; men et dårligt træ bærer dårlig frugt. Et godt træ kan ikke bære dårlig frugt, heller ikke kan et dårligt træ bære god frugt. Hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. Derfor skal I kende dem på deres frugter. Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, som gør min Faders vilje, han som er i himlene. Mange skal sige til mig på hin dag: Herre, Herre! har vi ikke profeteret i dit navn? og i dit navn uddrevet onde ånder? og i dit navn gjort mange mægtige gerninger? Og da vil jeg bekende for dem: Jeg har aldrig kendt jer; gå bort fra mig, I, som øver lovløshed. Derfor, enhver som hører disse mine ord og gør efter dem, ham vil jeg ligne med en viis mand, som byggede sit hus på klippen. Og regnen faldt, og floderne kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt ikke, for det var grundfæstet på klippen. Og enhver, som hører disse mine ord og ikke gør efter dem, skal lignedes med en dåre, som byggede sit hus på sandet. Og regnen faldt, og floderne kom, og vindene blæste og stødte imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort. Matthæus 7:15–27.

Lederskabet i den laodikeiske syvendedagsadventisme blev forbigået i 1989, lige så sikkert som lederskabet i den jødiske kirke blev forbigået ved Kristi fødsel.

“Menneskene ved det ikke, men budskabet fylder himlen med glæde. Med en dybere og mere øm interesse drages de hellige væsener fra lysets verden til jorden. Hele verden er lysere ved Hans nærvær. Over højene ved Betlehem er en utallig skare af engle samlet. De afventer tegnet til at forkynde det glædelige budskab for verden. Havde lederne i Israel været tro mod deres betroede hverv, kunne de have delt glæden ved at forkynde Jesu fødsel. Men nu bliver de gået forbi.

„Gud erklærer: »Jeg vil udgyde vand over den tørstige og strømme over det tørre land.« »For den oprigtige oprinder lys i mørket.« Esajas 44:3; Salme 112:4. Over dem, som søger lys og modtager det med glæde, vil de klare stråler fra Guds trone skinne.“ The Desire of Ages, 47.

Endens tid på Kristi linje var Hans fødsel, og det var da, at det budskab, som skulle prøve den generation, blev afseglet. 1989 var endens tid for de kandidater, som er kaldet til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusind. Uriah Smiths profetiske model forkastede de grundlæggende sandheder, som er fremstillet på 1843-diagrammet. Disse sandheder var „Klippen“.

"Advarslen er blevet givet: Intet må få lov til at komme ind, som vil forstyrre troens grundvold, hvorpå vi har bygget lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi har ikke til hensigt at flytte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, mens vi dag for dag søgte Herren i inderlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledet mig lige siden det blev givet." Review and Herald, 14. april 1903.

Den 11. september 2001 begyndte den sildige regn at dryppe, idet vindene, der repræsenterer islam i det tredje ve, blev løsladt, og Patriot Act markerede en overgang fra engelsk til romersk lov og bekendtgjorde profetisk, at oversvømmelsen fra den pavelige magt var begyndt at strømme. Den endelige prøvelsesproces for den laodikeiske adventismes hus begyndte, og „regnen faldt, og vandfloderne kom, og vindene blæste og stødte imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort“.

Det budskab, som den mægtige engel forkyndte på den tid, fastslog, at alle folkeslag havde drukket Babylons vin, og den forfalskede metode hos det pavelige Rom og den frafaldne protestantisme, som gradvist var blevet antaget siden oprøret i 1863, fremstilles ved Babylons vin (læren).

Og efter dette så jeg en anden engel komme ned fra himmelen, som havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte vældigt med høj røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og er blevet en bolig for dæmoner og et tilhold for hver uren ånd og et bur for hver uren og afskyelig fugl. Thi alle folkene har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes vellyst. Åbenbaringen 18:1–3.

Ved skuffelsen den 18. juli 2020 var prøvelsesprocessen for den laodikæiske syvendedags adventistkirke afsluttet, og prøvelsesprocessen for dem, der var kandidater til at være blandt de hundrede og fireogfyrre tusinde, begyndte. Da Mikael begyndte at vække disse kandidater i juli

2023, blev budskabet, fremstillet som olie i adventismens lignelse, igen afseglet. Hvad enten efter den 11. september 2001 eller efter juli 2023, var der en udgydelse af olien, og det budskab, som blev afseglet i juli 2023, er, når det er fuldt udviklet, lignelsens midnatsråbsbudskab.

Det begynder i prøvelsestiden som budskabet til de kloge og de dårlige jomfruer, men det svulmer op til højtrøstets budskab. Dette budskab kommer ved den snart forestående søndagslov, og når det kommer, kalder den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel Guds anden hjord ud af Babylon.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger. Åbenbaringen 18:4, 5.

Den første stemme i vers et til tre kundgjorde ankomsten af en prøvelsestid, og stænkningen af den sildige regn begyndte da. Den anden stemme identificerer afslutningen på den prøvelsestid og kundgør prøvelsestiden for Guds anden hjord, som stadig er i Babylon.

»Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: »Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts vredes vin.« Og i den tredje engels budskabs høje råb høres en røst fra himlen, som siger: »Drag ud fra hende, mit folk.«» Review and Herald, 6. december 1892.

Det er under Helligåndens udgydelse, at Paulus' kraftige vildfarelse i 2 Thessalonikerbrev fuldbyrdes. Hvad enten det var prøvelsen af den laodikeiske syvendedags adventistkirke, som begyndte den 11. september 2001, eller prøvelsen af de jomfruer, som oplevede skuffelsen den 18. juli 2020, finder prøvelsen sted under en udgydelse af Helligånden. Denne udgydelse repræsenterer et prøvende budskab.

„De salvede, som står hos hele jordens Herre, indtager den stilling, der engang blev givet til Satan som den salvede, skyende kerub. Ved de hellige væsener, som omgiver hans trone, opretholder Herren en stadig forbindelse med jordens indbyggere. Den gyldne olie repræsenterer den nåde, hvormed Gud holder de troendes lamper forsynet, så de ikke skal blafre og slukkes. Hvis ikke denne hellige olie blev udgydt fra himlen i budskaberne fra Guds Ånd, ville ondskabens magter have fuldkommen kontrol over menneskene.“

„Gud vanæres, når vi ikke modtager de budskaber, som han sender os. Således afslår vi den gyldne olie, som han vil udgyde i vore sjæle for at blive meddelt dem, der er i mørke. Når råbet skal lyde: 'Se, brudgommen kommer; gå ham i møde,' vil de, som ikke har modtaget den hellige olie, som ikke har nærret Kristi nåde i deres hjerter, erfare, ligesom de dårlige jomfruer, at de ikke er rede til at møde deres Herre. De har ikke i sig selv magt til at skaffe olien, og deres liv går til grunde. Men hvis der bedes om Guds Helligånd, hvis vi bønfaller, som Moses gjorde: 'Lad mig se din herlighed,' vil Guds kærlighed blive udgydt i vore hjerter. Gennem de gyldne rør vil den gyldne olie blive meddelt os. 'Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.' Ved at modtage de klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner Guds børn som lys i verden.“ Review and Herald, 20. juli 1897.

Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind begyndte den 11. september 2001, og den repræsenterer to prøvetider. Den første er den endelige prøvelse for den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke, og den anden er for dem, som er genstand for lignelsen om de ti jomfruer. For at være enten en klog eller en dåreagtig jomfru kræves det, at alle jomfruerne gennemlever en ventetid.

I milleritternes historie begyndte opholdstiden med den anden engels ankomst, hvilket indtraf ved den første skuffelse. På dette tidspunkt blev protestanterne, som var Guds tidligere pagts udvalgte folk, forbigået. Den 18. juli 2020 blev den tidligere pagts udvalgte folk forbigået, og den prøvelsesproces, som fandt sted under opholdstiden i milleritternes historie, begyndte at blive gentaget. Midnatsråbets budskab blev da udviklet i milleritternes historie, således som det nu er ved at blive udviklet. Da det fuldt ud nåede frem ved lejr mødet i Exeter, blev det åbenbart, hvem der havde budskabet (olie), og hvem der ikke havde det. Den tidligere pagts udvalgte folk i begge historiske forløb er de første, der bliver prøvet og forbigået.

“Et nyt hjerte vil jeg give jer, og en ny ånd vil jeg lægge i jer.’ Jeg tror af hele mit hjerte, at Guds Ånd er ved at blive trukket tilbage fra verden, og at de, som har haft stort lys og store anledninger og ikke har gjort brug af dem, vil være de første, der bliver overladt. De har bedrøvet Guds Ånd bort. Satans nuværende virksomhed i hans påvirkning af hjerter og af menigheder og nationer bør vække enhver studerende af profetien til forfærdelse. Enden er nær. Lad vore menigheder rejse sig. Lad Guds omvendende kraft erfares i de enkelte medlemmers hjerte, og da skal vi se Guds Ånds dybe bevægelse. Blot syndernes forladelse er ikke det eneste resultat af Jesu død. Han bragte det uendelige offer ikke alene for, at synden kunne blive fjernet, men for at den menneskelige natur kunne blive genoprettet, forskønnet på ny, genopbygget af sine ruiner og gjort skikket til Guds nærværelse.” Selected Messages, bog 3, 154.

I begge prøvetider modtager de, som forkastede det budskab, der er blevet åbnet, den kraftige vildfarelse, som Paulus omtaler.

„Det er en frygtelig ting at omgås letfærdigt den sandhed, som har overbevist vor forstand og berørt vore hjerter. Vi kan ikke ustraffet forkaste de advarsler, som Gud i sin barmhjertighed sender os. Et budskab blev sendt fra himlen til verden på Noas tid, og menneskenes frelse afhang af den måde, hvorpå de forholdt sig til dette budskab. Fordi de forkastede advarslen, blev Guds Ånd trukket bort fra den syndige slægt, og de omkom i syndflodens vande. På Abrahams tid ophørte barmhjertigheden med at bønfalde Sodomas skyldige indbyggere, og alle undtagen Lot med hans hustru og to døtre blev fortæret af den ild, som blev sendt ned fra himlen. Således også på Kristi tid. Guds Søn erklærede for den slægts vantro jøder: ‘Jeres hus bliver overladt til jer selv øde.’ Idet den samme uendelige magt skuer frem mod de sidste dage, erklærer den om dem, som ‘tog ikke imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst,’: ‘Derfor skal Gud sende dem en kraftig vildfarelse, så de skal tro løgnen, for at alle de skal blive fordømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.’ Når de forkaster hans Ords lære, trækker Gud sin Ånd tilbage og overlader dem til de bedrag, som de elsker.” Early Writings, 46.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.